

V A T R A

L E S N Í M O U D R O S T I

časopis čs.hnutí lesní moudrosti-woodcraftu
vydává CHAUTAUQUA

Z OBSAHU : Wabi:Per aspera ad astra
Cipísek: Lacrosse,Psáno na trávě-Wickie
a Česílko,Wabi: Kouzelná noc,Wabi:Te-
cumseh,Česílko:Pionýrské tábory dneška,
Básně J.Prévarta a M.Holuba,W.J.Long:Miko
darebnice,Česílko: Slovo do pralice,
Poznej a chraň!, Wabi:Ochranářství a
woodcraft

"Moje tulácké choutky neuhasly, právě jako neuhasne oheň živený větrem. Mého srdce se zmocnila touha, uspokojil jsem pradávný instinkt. Či nenášel jsem si království a nestal se jeho částí? Rozum i srdce mi praví :
-Vrát se uzřít to všacko ještě jednou! -
Jen najdu-li tytéž statečné muže, kteří poháněli mé křehké kanoe, pak tak jistě, jako že síla a život neumírá, p á j d u .

E.T. Seton - Arktickou prérií

J A R O !

Měsíci probuzení, bláznivých husí, měsíci prvních květin, té rozpačité zelenavé trávy, která se dere k stále více hřejícímu slunci - ovšem, je tu, rozechvívající, vyzývající a ty, tuláku dálky a milence lesního přítmí, ty poutníku modré oblohy, cítíš jej ?

Přiznej si : máš plné zuby studeného sněhu, rád vyměníš Aljašku za rozkvetlou savanu, vyměníš romantiku za romantiku, krásu sněhu a mrazu za krásu něčeho tak živoucího, vrtníciho a podbízivého jako je jaro.

A teď je doba, kdy máš plno chutí s něčím začít, s něčím pořádným, cílevědomým a přitom zábavným. Podívej - první květiny - znáš jejich jméno? A tamhle ti ptáci posedávající na syrových větvích lístky - znáš je ? První brouci, první listí, pukající pupence, to je přece jaro!

Wabi : PER ASPERA AD ASTRA /přes překážky ke
hvězdám ! /

Možná, že někdo dostane vztek a jiný se zara-
duje, ovšem skutečností je, že "čtyřka" Vatry, přes
všechnu nepřízen osudu konečně vyšla.

Proč jsem se odmlčel a jak to bude s naším
prozatím jediným časopisem woodcraftu dál ?
Trojka Vatry byla dělaná na koleně a v chvatu a
bylo to na ní znát. Také celková náplň a pojetí
bylo jiné než bych si představoval. To skoro půlroč-
ní mlčení bylo důsledkem nejen osobních důvodů,
ale i určitou rozpačitostí - co s tím dál ? Chce-
me dělat časopis štivý a místo toho jsme se utá-
pěli v teorizování, které sice bylo myšleno dobře
ale nevyznělo.

Prote snad tato dlouhá přestávka byla k něčemu
prospěšná. Posloužila odstupu od věci a tím i
kritičtějšímu pohledu.

Takže - buď jásejte a nebo se vysmívejte mé-
mu, dnes přeci tak naivnímu, nadšení do Vatry a do
woodcraftu vůbec.

A co tedy od našeho časopisu můžeme očekávat ?
Chce být nejen pomocnou rukou na Cestě, nejen lis-
tem woodcrafterů a vy znavačů Setonových ideálů
ale chce časem vytvořit vlastní originální literár-
ní, muzikantský, prostě kulturní styl v duchu Lesní
Moudrosti. Chce napomáhat osobnímu růstu k dokona-
lému člověku, chce šířit naše myšlenky a naše hnu-
tí, životní cíl, protože - znovu to musím opakovat -
woodcrafter nejezdí do lesů se jen bavit, ale
hlavně poznávat, chránit, těšit se a získávat moud-
rost. To neznamená, že chceme utíkat z města a obra-
cet se zády městskému životu - to není dost dobře
možné. Ale jako v lese hledáme nejkrásnější prostře-
dí, zážitky, zkušenosti, dovednosti, můžeme tento styl
přenášet i mezi "kamené wlgvany". Čili i v městě,
přes týden, hledáme to, co je krásné, co nás duševně
provokuje a hlavně "povznáší" a neubíjí, co nás učí
a přitom nesmíme přestat žít duševním, přirozeným
životem. Ani v davu lidí nepřestávám být Já. Žádný
kolektiv nemůže nahradit mou individualitu a uni-
formovanost myšlení, jednání a tradic, které jsou

přímo vnucovány podivnou výchovou nikdy nepomáhají vývoji.

Woodcraft, přesto že se organizuje, že má vlastní kmeny, Ligu, společenství, není zaměřen na masy lidí, nýbrž vždy jen na **člověka**, k jeho osobnosti, protože věříme, že je třeba se vším začínat u sebe a že celý náš svět je vždy zkreslen určitým osobitým nazíráním - jak tedy lze vnucovat neosobní myšlenku?

Tím nehlásám zarytý a egoistický individualismus ten náš je mu na hony vzdálen. Stavíme člověka vedle člověka v jednu úroveň, dáváme jim stejné možnosti a je nám bližší právě tím, že respektujeme jeho hrdost a svobodu jedince a on tento postoj vůči nám oplácí.

Masovost, dav naopak člověka popírá a hlásá abstraktní jednotku lidí. V tom nevidíme východiště. Není zde za mák psychologie, protože psychologie davu, jak se rádo propaguje, je zvrhlost, které dokázal bezvadně využít už takový Hitler. Ovšem - to byla jednotka lidí!

Woodcraft působí na každého, kdo má v sobě duševní podstatu nezatlačenou. Je to **imaginace**, **romantika**, **malebnost**, **ale i volnost a svoboda**, co tvoří kouzlo Lesní Moudrosti.

Woodcraft je filosofie, ať mnozí namítají, že vlastně nic neřeší. Ovšem, nevypracovává plány na revoluce, společenské přeměny, místo toho si však říkáme: "Buďme poctiví, buďme silní, krásní a mějme v sobě místo pro lásku!"

A tyto čtyři ohně jsou mottem dokonalému životu. Ta poctivost, ta síla, ta láska a ta touha po kráse nás konec konců vždy nutí postavit se tam, kde cítíme právo.

Možná řeknete:

"Co to má dělat s Duchem Lesů? Co to má dělat ze Setonem? Co to má dělat s jarní vůní, s jelení říjí, s ohněm, s modrou oblohou?"

Jenomže woodcraft bez lesa není woodcraftem a stejně woodcraft bez životní cesty, bez výchovy, bez boje za pravdu také není woodcraftem. To je tajemství a rozdíl proti jiným jen "tábornickým" hnutím.

Nelze Les stavět nad Život a obráceně. Protože

obě části jsou pro nás stejně důležité a jen tehdy, kdy ani jednu v naší činnosti nepotlačíme, dosáhneme Cíle.

To je to Seifertovo "Přírodou a životem k čistému lidství".

Cipisek : L A C R O S S E - 1.část

O t e c l a c r o s s u

Lacross je původně indiánská hra a dnes jeden z nejmasovějších sportů v Kanadě. Duchovním otcem jeho nynější podoby byl dr. William George Beers /nar. 5.5.1841, zemř. 26.12.1900/ nadšený sportovec a také vynikající zubní specialista, zakladatel moderní kanadské dentistiky.

Lacrosse, který poznal u Caughnawagských a St. Regiských Indiánů v rezervaci u Montrealu ho okouznil svou divokostí a fyzickou náročností. Ve svých devatenácti letech proto W.G. Beers sestavil jeho první pravidla. Už po dvou letech pak vydává celou knihu "Lacrosse - kanadská národní hra" Titul není nijak přehnaný, v té době je už v Montrealu přes 400 hráčů a kluby na celém osídleném území země rostou jako houby po dešti. 26.9.1867 je v Kingstonu /Ontario/ založen Národní lacrossový svaz, jako pravděpodobně první sportovní organizace v Kanadě a možná v severní Americe vůbec. V dalším roce se v Paris /ont./ koná první turnaj. Dr. Beers působí několik let jako aktivní hráč klubu Montreal. Přitom nadšeně propaguje lacrosse v tisku a stává se vlastně i jeho prvním hltatkem. Přichází také s myšlenkou uvést hru na mezinárodní forum. Podniká proto s mužstvy Montreal lacrosse club a Bib Johnis exhibiční turné po Velké Británii. Hra má velký úspěch. Vyrcholením zájezdu je utkání před královnou Viktorií, která pro hráče dokonce uspořádala recepci a věnovala všem na památku svůj portrét a autogramem. Zájezdem, do kterého dr. Beers vložil všechny své organizační schopnosti, prokázal své vlasti opravdu cenné služby. Nejen, že přispěl k rozšíření "kanadské hry" mezi anglickou mládeží,

ale hlavně tímto reklamním podnikem získal Kanada nové přistěhovalce. Druhý zájezd r. 1883 se proto konal už přímo pod záštitou kanadské vlády. Když irské revoluční hnutí "Fenian" vyvolalo konflikt mezi Kanadou a USA, přicházejí hráči lacrosse opět na pomoc své zemi. Dr. Beers organizuje z členů montrealského klubu dobrovolnou střeleckou jednotku, kterou vybavuje na vlastní náklady a sám slouží v hodnosti kapitána. Jednotka "Kanadských viktorianských střelců" je jedním z nejslavnějších pluků.

Kromě lacrosse, pro který po skončení aktivní hráčské činnosti pracoval dál jako činovník, propagoval dr. Beers další náročné sporty. Svými publikacemi seznámil sportovní veřejnost se základy zimních sportů a s pořádáním "Kanadských zimních her". Patřil také k zakladatelům M.A.A.A. /sportovní organizace- překládatelkou blíže nvyví- děná/ i když na sklonku života byl už pouze jejím čestným členem.

(podle propagační brožury C.L.A.)

G.N. Beers : KOMPLIMENT

Na recepci u anglické královny se kanadským hráčům lacrosse stala trochu kuriozní příhoda. Jeden indiánský hráč si někde sehnal láhev citronového extraktu. Po vysilujícím zápase ji vypil celou na ex. Pak se odebral na recepci. Dr. Beers představoval královně všechny svoje svěence a tak přišla řada i na lehce namáznutého Indiána. Ten se ze své výšky zadíval na maličkou královnu a upřímně jí zhodnotil: "You fat squaw" (Ty tlustá ženská). Královna naštěstí dobře nerozuměla a ptala se dr. Beera, co že ten gentleman řekl. Ten hned duchapřítomně výrok skomolil: "Řekl vám - Yu fatiguna - veličenstvo." V jeho řeči to znamená: - Ó, jaká nádhera! -

A královna polichoceně odvětila: "Tlumočte mu prosím, že jsme tím velice potěšeni."

/přel. Cipísek/.

PSÁNO NA TRÁVĚ

poetické prameny Wickie a Česílka

ČESÍLKO

Tiše a bezbraně čekají lesy na svůj
konečný pád.

Vítr zpívá drsným večerem
poslední písen.

Skály duní a "
les usíná.

Vtom!

Starý kopec se
drolí.

těžké balvany se dávají do
pohybu a

mluví o zradě
lidí.

Bezlisté stromy smutně zdraví
pány tvorstva

svými mrtvými větvemi.

A lesy

a jeho husté a temné skryše
ničí člověk.

Voda z potoků začíná chutnat
po krvi.

Ze slepých studánek se
přezíravě dívá naše

nevinná tvář.

Konec! Konec ?

Poslední jedle ještě stojí - snad.

Pomoz mi, nezradím tě jako ty mne.

Pomoz mi ! Pomoz mi !

Pomoz mi !

Marně !

Člověk opět zvítězil ...

WICKIE

Neplakat nad mrtvým motýlekm
mít oči plné hvězd

pít krásu všedních dní
a smutek temných nocí
neztratit naději ...

Pod tíhou tušených kamenů
pohled u země
nevnímaje krásu bytí
ani krásu vlastního já
lhostejný k vozu
do něhož je zapřažen
čeká odevzdaně
na Pošlední soud

Čeká uprostřed samoty
protože Bůh
už je jen slo
které se nehodí vyslovit
Čeká uprostřed samoty
protože Člověk
to je jen slovo
které zní prázdnotou

Čeká uprostřed samoty
protože Hrdost
to je jen slovo
z románů minulého století

Čekání ?
Pohyb !

Když se člověk pustí do boje za pravdu, nemá si
brát nejlepší kalhoty.

Na troskách veškeré civilizace bude nápis :
NETROUFAL SI !

Henrik Ibsen

STEZKA ORLÍCH PER, kterou se nám, pomocí Grizzly-
ho styků podařilo vydat obsahuje upravená o.p.
stupnice Hodností woodcraftu a seznam Mistroství.
Kdo má o získávání poct zájem, přihlašte se u
Wabiho. Účelem Stezky však není být raritou, ale
pomocí při "Stoupání na Horu". Proto o Stezku
žádejte jen v upřímném zájmu o O.P. Wabi

K tomuto článku mě vyprovokovalo zamyšlení nad tím vším co žijeme, nad naším touláním, hledáním a prožíváním toho krásného, co nás tam venku, v lesích, obklopuje.

A snažil jsem se pochopit, co je na tom tak nepřistojného, že musíme mít pocit viny /který ovšem nám vzápětí připadá směšný/ z toho, že překračujeme jakési zákony. Totiž - jistě budeme uznat a řídit se zákonem, který nám připadá moudrý, ale ten, který slouží spíš bezzákonosti a omezení lidské svobody, v nás nikdy nemůže probudit respekt - jediné nenávisť.

Případ letošní Kouzelné noci znáte snad všichni, cenu "kouzelného rána", kdy nás do nádherné neděle probouzel oddíl vojenské kontrarozvědky, několik důležitých PS VB a příslušníků VB a b hem dalších dnů nám byla doručena obálka, která se rovnala 100,- Kčs, jistě také.

A přitom víc než absurdní je to, že zatímco nový lesní zákon tak toleruje chatařskou měšťáckou máni, protože v tomto ohledu činí "výjimku", opět další možnost už tak rozsáhlé korupce /proti obyčejným "stanařům", kteří rozhodně, o tom jsem se sám přesvědčil, způsobí v lese škody mnohem méně, než například "pionýrský přechod Brd" a k níž byli automaticky započítáni trampové i woodcraftaři, se bude postupovat tvrdě a nesmlouvě.

Ne, nejde přeci o ochranu lesa. Kolikrát jsme se už prokázali průkazem TLSu, kolikrát se sami oni mohli přesvědčit o vzorném pořádku i zkušenostech který je patrný z našeho chování v lese, ale je to málo platné. Jde o něco jiného! Jde o to, že se ztrácíme kontrole, že žijeme venku, podle svých zásad, které těm maloměšťáckům připadají tak směšné, patetické, naivní. Je smutné, když příslušníci bezpečnosti nemohou uvěřit, že mezi námi panuje takové kamarádství, že si dívka s důvěrou může přijít vyspat přes noc ke svému kamarádovi /případ např. iskry/ aniž by se musela bát, že přijde její čest k úhoně".
Je pro ně nepochopitelné; že se dokážeme podřídit a

domluvit se tak dobře, že se lehce zorganizujeme nějaký ten "potlach" i bez vedoucího a zástupu všelijakých těch "výborů".

Je smutné, že jsme trestáni za to, že odcházíme do lesa a hledáme zde krásu, sílu, že žijeme podle norem, které jsou nám doporučeny jako socialistická morálka, ale v praxi skoro neexistují.

Chceme žít v lesích. Je to náš prvotní, přirozený domov, lidstvo z lesů vycházelo a my se k nim vracíme, nikoliv zpět, ale výše.

A co tedy uděláme, nakupí-li se nám do cesty takové překážky, jako jsou nesmyslné, Kubátovské zákony nejen proti trampingu, ale proti všem táborníkům jakéhokoliv ražení. Co uděláme, chtějí-li nás zbavit hvězdného nebe a táborového ohně?

Budeme dál dělat, že překážky nevidíme? Poldezeme je, nebo se odvrátíme a půjdeme jínám. Nebo se rozeběhneme a skočíme?

V některých okamžicích se musí člověk pustit do boje. Uvědomit si cenu toho, když se odvrátí. Hlavou zeď neprorazíme. A nechceme. Od toho máme ruce, víru a víme co nás za zdí čeká.

KOUZELNÉ RÁNO

slova a hudba : Wabi

Studeněj vítr
náledí na cestách
a z bílé pláně
trčí schnílý kříž
Jseš možná blázen,
že jsi se tudy táh
když mraky z cínu
rozdávaj snůh.

Jseš tulák dále
cítíš se chlapem
umíš se rvát
s potem a deštěm.
Tak neskláněj hlavu
když někdo ti sáhne

na tvojí víru
pendrekem

Otrok se bojí všech
kdo neznají pouta
a měšťák odsoudí
co se vyhne davu.
Když místo hospody
lepší se zdá louka
nesmíš se divit
že ti zdoupou trávu

Nenašelš místo
na dlouhým provazu
nešel jsi krokem
v taktu frází
nesmíš se divit
tý ráno do vazů
utíkáš a křik tě
doprovází

Nedej se zapřáhnout
nikam bys nedošel
svou vlajku dál
nech větrem plát
kde máš své ruce
ve kterých sílu máš
nestačí ohnout hřbet
nestačí utíkat

refrén : Kouzelná noc
Kouzelné ráno
když státní moc
tě probudí
Kouzelná noc
není ti přáno
u ohně chvílku se
hřát a snít

Wabinatto : TECUMSEH - část 1.

Částečně použity články Hiawathy ve "ampumu
kmene Neekenon.

Podle většiny etnografů a spisovatelů, kteří
se o Tecumsehovi zmiňují, narodil se roku 1768.
Ovšem možná jsou i léta 1750 a 1760 !

K prvnímu datumu 1768 se přiklání český
vědec Čestmír Loukotka, stejně po něm i další
přední čeští amerikanisté - dr. V. Solc a dr.
Miroslav Stingl. Také německý spisovatel
Franz Schauwecker ve své knize Letící Hvězda
tento rok podporuje.

ato seriózní a věrohodný F. Steuben ve svém
rozsáhlém románu "TECUMSEH" vychází z datumu
narození 1750. Pro dřívejší dobu než je r. 1768
mluví to, že Tecumseh byl údajně přítelem a spo-
lečníkem slavného Johna Logana čili Tah-gah-ju-
taha, který žil v letech 1725 - 1789. V tom pří-
padě, že by se Tecumseh skutečně narodil v roce

1768, v době úmrtí by mu bylo 21 let a těžko si lze představit, jak se sachem Kajugá kamarádí s dítětem a jinochem.

Věc se dále komplikuje známou legendou o tom, že v okamžiku kdy matka Methotasa přivedla malého Tecumseha na svět, zářila na obloze veliká kometa, Indiáni se domnívají, že to byla dýmka Velikého Duha, kterou shodil na zem a tím dal znamení, že se narodil jeden z největších vůdců Indiánské rasy. Methotasa měla zašeptat: "Viděla jsem letět hvězdu. Ať se dítě jmenuje Letící hvězdou - Thecwathou" Pozoruhodné na této báji je, že roce 1759 prošla prehelíem veliká kometa, kterou popsal astronom Halley a dal jí své jméno.

Těžko tedy můžeme předpokládat, že zjistíme opravdový rok narození Letící hvězdy.

Neznámé je i místo. Nejpravděpodobněji se zdá malá šavanská vesnička Piqua na řídce Scioto na jejímž středním toku leží i významné šavanské středisko Chillikothé.

/pokračování /

Česílko : PIONÝRSKÉ TÁBORY DNEŠKA

Šlapeme si to takhle jednou v sobotu odpoledne v jednom koutě jižní Moravy. Slunko kupodivu svítí, nohy nás ještě nebolejí a tak je celkem pohoda. Ale co čert nechtěl, najednou nás zarazila hlasitá reprodukováná "hudba" linoucí se od lesa. Tak se vykrábem na mez, abychom byli vejš a to, co jsme uviděli nám mále vyrazilo dech a i oči. Kus pod lesem vedle roztomilého betonového baráčku se nám zjevil pionýrský tábor. Juj-to byla krása - přímo pastva pro oči. Tedy, les tam sice byl, to už jsem se zmínil, ale pod ním asi padesát chatiček, rozestavěných tak šikovně, že v tom byla jasné vidět láska s jakou to asi nějaký "estét" upravoval. Pod těma chatičkami bylo ještě pár baráčků, které známe z užívání každého JZD pro svoje flekaté miláčky. V tom táboře asi krav nebylo, ale zato je užívali soudruzi vedoucí, tedy ty baráčky, aby jim v noci, ve stanu, netáhlo na cembr. Jinak se tam všude flákalo pár cestiček vysy-

paných pečlivě říčním pískem. V každém rohu tábora a na táborovém "Václaváku" byl jeden tlampač vedle druhého a samozřejmě byl sem tam ledabyle pochozen nějaký ten bojovný transparent.

Tábor ty byl zřejmě mezinárodní a tak si představte tu hrůzu, když v tom parnu pochodovalo asi 150 dětí v pečlivě upnutých mundúrech, s radostí v pravdě internacionální, za zvuku břeskného pochodu někdy z poloviny padesátých let.

A když si tak pomyslím, jaký v takovém táboře - asi je program, tak mi je těch dětí hrozně líto. Chráň Bůh toho, kde by někdy v budoucnu chtěl do takového "tábora" dostat moje děti.

Teď čtvernásobná cesta Tábora
je otevřena,

teď Touha Lovce je uvolněna -

Teď kouře Jara stoupají,

by, zjasnily mozek,

Teď Mladých mužů ~~razak~~ srdce

jsou znepokojena šepotem pravdy

Teď Rudí Boží přinášejí svou medicínu

Kipling

NAŠE KNINY

Není Indiánka jako indiánka a Malý Velký Muž Thomase Bergera je jednou z těch nejlepších. Nekonvenční a zasvěcené vyprávění bílého muže vychovávaného Čejeny, výklad indiánské filosofie, detailní pohled na bitvu u Malého Velkého Rohu - to vše z této knížky dělá opravdovou lahůdku v dobrodružné literatuře.

Očekávejte také vydání "Základů Ekologie" které by měly ve stručnosti shrnovat zásadní poznatky této mladé vědy.

U wabiho k dostání : Dva divoši z r.1957, druhý díl Tekumseha od F.Steubena v edici KOD/1973/ a 1.vydání Stinglových Indiánů bez tomahawků/1966/

KDO JE "CHAUTAUQUA" ?

Potřeba sdružit všechny vyznavače Stezek Lesní Moudrosti, všechny ty, kteří si chtějí říkat : woodcraftéři, dala vzniknout volnému společenství, jehož centrem by měla být naše Vatra a jehož název je CHAUTAUQUA.

Je otevřena každému, kdo se chce zapojit do práce nejen na časopisu, ale i na dalších akcích, které chystáme - at to jsou společné toulky, ohně apod. Cílem sdružení je připravit člověka k tomu, aby nejen byl schopen sám "stoupat", ale i vést Cestou Woodcraftu další.

CHAUTAUQUA se za prvé republiky jmenovaly vůdcovské kursy Ligy lesní moudrosti. V podstatě tedy stejný smysl budeme mít i my, jen budeme zvýhodnění o mnohem víc času v činnosti. CHAUTAUQUA je indiánský název, znamenající Jezero skákajícího petruha a na březích tohoto jezera, které leží v USA, bylo vybudováno středisko osvětového vzdělávání.

Jedním z hlavních úkolů naší společnosti je propagace woodcraftu, který je podstatnou myšlenkou trampingu a dalších jemu podobných hnutí a je tedy nesprávné, jestliže by měla být Lesní Moudrost zapomenuta ve své ryzí podobě.

Za znak sdružení navrhuji totém woodcraftu se stylizovaným smrkem ve štítu. Symbolizovalo by to přírodu a Lesní Moudrost, které považujeme za svou Cestu.

Měl jsem vidění o svém národě - představu člověka dokonalého lidství, tělesně silného, člověka žijícího v přírodě, jemuž voda, vítr a slunce dávají síly, člověka prostého života, moudrého cestami lesa, horlivě snemujícího, důstojného, citlivého, uctivého ke každému, člověka dobrého, jako jsou obři v pohádkách, člověka, jehož život je čistý, plodný, hrdinný, štědrý, člověka odvahy, vyzbrojeného pro všechny okolnosti, který nikdy nezapře svou duši, naplněn je náboženstvím, jež není jenom chvilkovým povznesením ani náboženstvím odměny v nebi, ale náboženstvím silného a laskavého ducha, jaké je potřebou dneška.

Černý Vlk

J A C Q U E S P R É V E R T

Válka

Vylesňujte
pitomci
vylesnujete
sechny mladé stromky starou sekerou
prýč odvlékáte
Vylesnujete
pitomci
vylesnujete
A staré stromy ze starými kořeny
jejich staré umělé chrupy
ty si necháváte
A vyvěšujete plakáty
Strom dobra a zla
Strom Vítězství
Strom Svobody
A pustý les páchne zdechlým dřívím
a ptáci odlétají
a vy zůstáváte abyste zpívali
Vy tady zůstáváte
pitomci
abyste zpívali
a defilírovali.

Tím hůř

Puste dovnitř zabláceného psa
Tím hůř pro ty kdož nemají rádi
ani psy
ani bláto
Puste dovnitř psa vyváleného
v blátě
Tím hůř pro ty kdo nemají rádi
bláto
Kteří nechápou
Kteří nevědí co je pes
Kteří nevědí co je bláto
Pustte dovnitř psa
Ať se jen otřepe

Můžeš umýt psa
Můžeš umýt bláto
I vodu můžeš umýt
Nemůžeš umýt ty
Ty kteří říkají že mají rádi psy
Pod podmínkou že ...
Zablácený pes je čistý
Bláto je čisté
Voda je taky čistá někdy
Ti však co říkají pod podmínkou že..
Tamtí nejsou čistí
Naprosto ne.

MIROSLAV HOLUB

Les

V prahorním lese
kde duchové ptáků
louskají zrníčka žuly
a sochy stromů
černýma rukama
hrozí oblakům
pojednou
ožývá se dunění
jako by historie
se vyvracela z kořenů
tráva se ježí
balvany se otrásají
praská zemský povrch
a vyrůstá
hřib,
nesmírný jako život
naplněný miliardami buněk
nesmírných jako život
věčný,
vodnatý
poprvé na tomto světě
a naposled.

Indiáni vyprávějí podivnou legendu o Míko, zvané veverce či Darebnici, jak jí nazývají Indiáni kmene Milicete - která je současně výstižným opisem jejího charakteru. Simmo mně ji vyprávěl jednoho dne, když chytil Míko, právě vylézající z otlový díry, nesou v hubě chomáček holých mláďat dudrdíc se nad svým lupem.

Před dávnými lety, když bůh Clote Scarpe vládl jsem zvířatům, Míko byla větší, daleko víc než je teď, koro tak velká jako Múwín, medvěd. Ale povahu měla ak divokou, a celou svou přirozeností tak špatnou, a ohrožovala všechna lesní zvířata. Míko zabíjela apravo a nalevo jako rozzuřená lasice, jež vraždí z ouhy po krvi. A tak Clote Scarpa, aby zachránil malé byvatele hvozdů, udělal Míko menší - tak malou, jako e nyní. Ale Clote Scarpa na neštěstí zapoměl na její ovahu, jež zůstala stejně zlá jako před tím. A tak íko běhá nyní po lesích s malým tělem, ale odvážným uchem, štěkajíc, dudrdíc se a sváříc; a protože nemůže e svém vzteku zabíjet jako dřív, šťve všechna zvířa edna proti druhým, aby se navzájem vyhubila.

Kdo naslouchal veverčinu soplění celý půl rok a ozoroval jí, jak obchází od hnízda ke hnízdu za nevinými ptáčky, nebo jaks se plíží do doupěte své větší sestřenky, šedé veverky, aby jí zakousla mladé; nebo jak ahání svou menší sestřenku den ku, aby se zmocnila jejích zásob oříšků; či jak sleduje každou rvačku, která e v lese strhne, radujíc se z ní a pokřikujíc uštěačně na zápasící - ten jistě porozumí indiánské legendě.

Míko, přes všechny své pochybné způsoby je zajiává a vždycky provede něco neočekávaného. Pozorujete o celé léto rezatou veverku, jež žije u vašeho tábo-a, berouc vám potravu z ruky a sdílejíc s vámi život ž se domníváte, že ji dokonale znáte; ale náhle provede nejpodivnější věc, dobrou či zlou, jež zvrátí šechny vaše teorie a vrhne stín pochybnosti i na ndiánské legendy o sobě.

Pamatuji si na jednu veverku, jež mě uvítala ja-to první živoucí tvor ve velkých hvozdách, když jsem

přirazil s kanoí na břeh divoké řeky. Miko mne uslyšela, když jsem přicházel. Její štekot na vrcholku smrku přehlušoval úder pádel. Když jsme najeli na břeh, seběhla se stromu, na němž seděla, dolů na padlou kládu aby nás uvítala. Zachytil jsem se pahýlu starého kmenu, zastaviv kánoe a pozoruje ji zvědavě. Ještě nikdy nespatriřila člověka; štekala, dudrdila se, mrskala ocasem, hvíždala a dělala vůbec všechno možné, jen abych jí ukázal zuby a své smýšlení.

Náhle se rozčílila - a když se Miko rozčílí, pak žádné hvozdy nejsou dosti velké, aby jí zadržely. Hopsala blíž a blíž k mé kanoí, až vyskočila na příď a seděla tam, dudrdíc se, jako by byla vracející se Adjidumou a já Mlawathou. A přitom vylévala ze sebe celý příval veverčí řeči, avšak její tón se teď pozměnil; nezněl v něm již hněv, posměch a zvědavost, nýbrž docela něco jiného. I počal jsem jaksi vycítovat, že mě chce něco říci, ale shledává mne pro to příliš tupým.

Počal jsem na ni klidně hovořit, nazývaje ji ztřeptencem, rušitelem klidu. Naslouchala velmi zvědavě mému šteku. Pak vyskočila na kládu a utíkala po ní. Seskočila z ní a počala zuřivě hrabat mezi mechem a suchým listím. Každý okamžik se zarazila a vyskočila na kládu, aby se podívala, zda jí pozoruji. Náhle se rozběhla k mé kanoí, vyskočila na příď, seskočila zase zpátky a utíkala znovu ke kládě tam, kde předtím hrabala. Znovu to provedla, ohlížeje se na mne a říkajíc mě docela jasně: "Poď sem a podívej se." Vykročil jsem z kánoe k padlé kládě, načež Miko uprchla, strašlivě vzrušena. Byl jsem větší než očekávala; a měl jsem pouze dvě nohy; k u t - e - k č u k, k u t - e - k č u k! w i t, w i t, w i t, k u t - e k č u k!

Zůstal jsem stát na místě, až překonala své rozčilení. A pak popošla zase ke mě a vedla mne podél klády, ustavičně se dudrdíc, k díře v suchém listí, kde hrabala. Když jsem se nahnul nad dírou, vyskočila na smrkový kmen asi do výše mé hlavy, překypujíc vzrušením, avšak sledujíc mne s napjatým zájmem. V díře jsem našel malou ještěrku, jednu z onoho vzácného druhu, který žije pod padlými kmeny a miluje šero. Měla prokousnutou páteř a nemohla se hnout z místa. Mohla ještě trochu hýbat nožkami, ocasem a hlavou,

ale utéci nemohla. Když jsem ji zdvihl a držel ji v dlani, Miko popošla blíže a s hlasitou zvědavostí, toužíc mě skočit do dlaně a vzít si co jí náleželo, ale strach jí držel zpátky.

"Copak je to ? Je moje, našla jsem si ji. Co je to?" štěkala, poskakujíc kolem jako posedlá. Dvě zvláštnosti, člověk a ještěrka, bylo pro ni příliš mnoho. Nikdy jsem neviděl vzrušenější veverku. Patrně našla ještěrku čirou náhodou, kousla ji, aby se nehýbala a pak, žasnouc nad vzácným nálezem, ukryla ho na místě, kde by jej zas mohla vyhrabat a podle libosti pozorovat.

Vložil jsem ještěrku zpátky do díry a pokryl ji listím a pak jsem šel vyložit své kanoe. Miko mne bedlivě pozorovala. Jakmile jsem se vzdálil, vyhrabala listí, vynala ven svůj poklad, pozorovala jej široce rozevřenýma očima, kousla do něho ještě jednou, aby umlčela všechny pochyby a opět jej pečlivě přikryla. A pak, durdíc se, utíkala na místo, kde jsem rozbíjel stan.

Z Knihy "Děti kanadské divočiny"
přeložil B. Z. Nekovarík

LESNÍ STEZKA je úzká, klikatá, vede přes mnohé prudké potoky, padlé kmeny, strže a hory, ale ten, kdo sleduje její směr s t o u p á ! Stoupá a nachází nevysvětlitelnou krásu; naučí se těšit z ptačího zpěvu, ze záblesku jeleního paraží, z moudrého pohledu srnky, naučí se rozjímat nad zapadajícím sluncem a noční oblohou, pochopí čtyřnásobné tajemství, které v sobě skrývá Duch Ohně, tajemství, které se mu stane Zákonem.

A čím déle putuje, čím déle setrvává na této cestičce, tím více uvědomuje si sama sebe, uvědomuje si své místo ve světě, svůj smysl a stává se pevným, zásadovým a laskavým člověkem, kterému každý, kdo má dobré jádro, podá ruku.

Až projde celou stezkou, až pozná všechny její zákruty a nástrahy vystoupí na Vrchol. Uvidí "zářící moře" naplní sám sebe po okraj pravdou a dokonalostí a tehdy se stane Člověkem.

Tedy vytrvej, poutníku. Vytrvej v cestě, vytrvej v hledání. Vytrvej ve své víře v Lesní Moudrost !

Česílko : SLOVO DO PRANICE

Ž tu máme další číslo Vatry a je moc dobře, že jí máme; když oficiálně nevychází žádný plátek, který by nás mohl zaujmout, tak si holt musíme poradit sami. Díky Wabimu, že našel odvahu vydávat skromný časopis, kterém ani pořádně nevěděl jakou bude mít odezvu. Odezvu tedy měl a pořádnou, když hned po prvním čísle, jak je pro dnešní mladé lidi bohužel typické, pár kamarádů začalo bát o svůj klid a dokonce požadovalo, aby se Vatra zničila a ještě horší věci. Při tomhle projevu strachu jsem si nutně vzpoměl na několik pěkných večerů u ohně, kde se debatovalo o tom našem ježdění, jak si skoro každý pochvaloval naši "svobodu", kterou údajně přitom máme. Někteří lidé hraje na kytaru písničky a jsou to pěkné písničky, kde slovo svoboda se objevuje v každé sloce. Přemyslete, že je to trochu jinak? Každý z nás někdy přes týden pracuje a nebo je ve škole. Každý pak a to svoje nadává, že mu tam někdo poručí dělat úplně zbytečné věci a že tam nemá svobodu. Byl bych rozně rád kdyby mi někdo mohl vysvětlit jak potom můžeme být svobodní ty dva dny někde venku. Tu svobodu si totiž jen namlouváme a namlouváme si ji už tak dlouho, že tomu hodně lidí uvěřilo. A to se plně potvrdilo po prvním čísle Vatry. Vatra musí a bude pokračovat a nejenom Vatra, ale hlavně musíme uskutečňovat to, o čem se tam píše, jinak se udusíme ve vlastní stávě s plnou hubou velkých slov. Pěvně věřím, že se postupně najde dalších pár lidí, kteří budou mít zájem o spolupráci a přičiní se svou prací o to, aby úroveň Vatry stoupala.

S touthle naší snahou musíme začít ihned i když je zrovna doba Temna, protože potom, a nebude tak dlouho to trvat, až přijde doba Světla, musíme mít kus práce za sebou a potom by každý dokázal přijít a říci: "Já bych měl zájem". Možná, že leckdo řekne, že teď i já používám velká slova, ale já jsem tady řekl svůj názor a za ním taký stojím. Pro samou svobodu totiž jinde svůj názor říci nemohu.

stránky ochrany přírody a krajiny

Dny ochrany přírody !

Březen a Duben - dva prvé jarní měsíce by měly zaznamenat zvýšenou ochranářskou aktivitu.

21.března - o jarní rovnodennosti začínají Dny ochrany přírody, které trvají až do 1.dubna -Dne ptactva.

Myšlím si, že by bylo největší ostudou každého, kdo má k ochranářské myšlence vztah, aby zrovna v této době nevykonal pro přírodu žádný "užitečný čin".

Pár návrhů, jak oslavit Dny ochrany přírody nabízí Depeše - Rok v přírodě, kterou pro KMOF vydal Tis-Svaz pro ochranu přírody a krajiny. Vybírám :

1.Vezmí si pod ochranu první jarní květy: sněženky, kočičky jív, bledule. Kočičky jsou první potravou včel, sněženky a bledule chráněnými rostlinami. Nebudeme je vyrýpat i s cibulkami

2.Pozoruj a sám zabraňuj starému zlovyku - vypalování loňské trávy na mezích.

3.Naši předkové vítali příchod jara krásným zvykem- otvíráním studánek. Udělejte to také tak! Vyčistěte studánky od spadlého listí a nánosů, obložte jí kameny, udělejte jednoduchou, dřevěnou stříšku.

4.Dalším zvykem je vysazování stromů. K tomu potřebujeme mimo samotných sazeniček i určené místo Národním výborem. Výsadbu provádějte v dubnu, kdy je země rozmrzlá.

5.Udělajte propagační tablo ochrany přírody, vyvěste je někde za výkladem obchodu či na jiném přístupném místě. Snažte se, aby nástěnka byla opravdu přitažlivá.

6.K 1.dubnu připravte a vyvěste ptačí budky, které po další dobu pozorujte a zaznamenávejte život ptačích obyvatelů.

Jarní chráněné rostliny a živočichové

rostliny : (částečně chráněné) :

sněženka podsněžník /*Golanthus nivalis* /
modřenek hroznatý /*Muscari racemosa* /
prvosenky /*primula* /
(úplně chráněné)

šafrán velkokvětý / *Crocus albiflorus* /
šafrán Heuffelův / *Crocus heuffelianus* /
svida dřín / *Cornus mas* /
krivátec český / *Gagea bohemica* /
vrba byliná / *Salix herbacea* /
zimostřezek alpský / *Chamaebuxus alpestris* /
kruhatka Mittheliho / *Ortusa matthiolii* /
dřípatka horní / *Soldanella montana* /
jalevec obecný / *Juniperus communis* /
lýkovec ~~žaluzňový~~ / *Daphne* / - všechny druhy
koniklec / *pulsatilla* / - všechny druhy
sasanka lesní - / *Anemone silvestris* /
sasanka narcisokvětá / *Anemone narcissiflora* /
hořce - / *Gentiana* / všechny druhy

živočichové :

skřivan polní - *Eremophila alpestris*
skřivan lesní - *lulula arborea*
skorec vodní - *Cinclus cinclus*
čejka chocholátá - *Vanellus vanellus*
holub doupňák - *Columba oenas*
racek chechtavý - rod: *Larus*, *Rissa*
strnad rákosní - *Emberiza schoeniclus*
strnad zahradní - *Emberiza hortulana*
maudivláček lužní - *Remiz pendulinus*
mlok skvrnitý - *Salamandra salamandra*
čolek - *triturus* - všechny druhy
blatnice česneková - *Pelobates fuscus*
ropucha obecná - *Buffo buffo*
rosnička zelená - *hyla arborea*
ještěrka - *Lacerta* - všechny druhy
užovka hladká - *coronella austriaca*
užovka podplamatná - *Natrix tessellata*
Užovka stromová - *Elaphe longissima*
želva bahení - *Emys orbicularis*

Ochránářství a woodcraft

"Já mám dost starostí s ochranou přírody, proč bych se měl ještě zajímat o woodcraft" řekne si mnohý, řekneme při čtení naší Vetry lesní moudrosti. Mám dojem, že víc lidí považuje woodcraft za něco "navíc", co možná má svou hodnotu, ale v současnosti je třeba hlavně pracovat na půdě ochrany přírody a na podobné "hraní na Indiány" není čas.

Je to nesmyslně zaslepený názor.

Za prvé - ať sami si podobní kamarádi zjistí, z čeho vlastně vychází jejich vztah k přírodě. Z určitosti můžu prohlásit, že dominantní v základu jsou překrásné zážitky ze skautských a jiných tábornických oddílů a kmenů, z trampských toulek a pod, kdy si člověk uvědomuje, pomalu, ale hluboce, ten tajemný duch lesa, krásu přírodního prostředí, kdy poprvé objevuje poezii východu slunce a vzrušení, když se v ranní mlze vynoří vysoká, se svou úctu vzbuzující vznešenost.

Byly to večerní táborové ohně, písničky, byly to kamarádi, kteří formovaly naši lásku k tomuto způsobu života, k lesu, k jeho stezkám.

U drtivé většiny základem jeho ochránářského cítění byla romantika přírody, malebnost a další atributy woodcraftu.

Tedy k ochraně přírody se člověk nemůže vychovat jen logickými argumenty, mládí je spíše přístupné dojmům a woodcraft je tou nejkratší cestou k tomu, ať chom si uvědomili hodnotu přírody a zdravé krajiny. Je jasné, že v dospělém věku přistupujeme k celé otázce z trochu jiného úhlu než dříve, ale proto se nemáme přestat cítit woodcraftery. Ochrana přírody je hnutí, které vychovává lidi ke vztahu k přírodě a woodcraft navíc vychovává i k dokonalému životu. Je nesmysl rozdělovat obě myšlenky, jako na sobě nezávislé. Ochrana přírody má vždy co dělat s woodcraftem, s lesní moudrostí, ať v současnosti se zdá, že podobnou nadstavbu nepotřebuje.

Woodcraft byl první z těch, kdo hlásali nutnost výchovy dětí k ochraně přírody a jedním prvním z těch, kteří pro ochranu přírody pracovali vůbec. Dokazuje to i znění 6. zákona Lesní moudrosti, vyplývá to i z úzkého vztahu woodcraftera s přirozenou

krajinou, zdravou a krásnou, protože jen v té může žít svým způsobem života.

Ne, woodcraft není v rozporu s ochranářstvím. Pracuje ve stejném smyslu, jako moderní ochrana přírody, staví se však za radikální postup a radikální činnost, která podle našeho názoru je v současnosti jediné možná, chceme-li ještě něco zachránit.

Měli by to být právě lidé lesní moudrosti, kteří budou ze všech nejhorlivěji bít na poplach a pustí se do boje za svůj svět. Ne, neznamená to, že musíme chodit a křičet hesla, že budeme vylepovat plakátky a hlídat s klackem v ruce ~~xx~~ škůdce přírody. To by bylo v rozporu s našimi zásadami. Ale měli bychom to být my, kteří aktivně budou působit na své okolí, kteří neztrácejí víru, kteří se dokáží postavit za spravedlivou věc i proti vlastním přátelům, ukáže-li se, že jejich jednání je v naprostém rozporu se zásadami, které ~~xxxxxxhixxix~~ budeme považovat za podstatné. Ochrana přírody je podle mého v tomto století a ve století příštím zásadní otázka lidského bytí či nebytí.

Jestliže současná tendence výchovy spíše děti a mladé lidi od přírody odvádí, je to jedno z největších nebezpečí pro naši budoucnost! Woodcraft tedy není společnost nadšených romantiků a nerealistů, pravdou je, že to byl hlavně on, nebo jeho myšlenky, které dnes vedou mnohé z nás za ochranářskou ideou, které dnes vedou k záchraně světa před druhou potopou - možná poslední, protože nikdy víc by člověk "nevystoupil na Arrarat a nezaložil nový rod".

Bílý Medvěd

Vzali jste si půdu a rozdělili poklady
pokáceli sloupoví a zastřeli klenbu nebe
ptákům jste vydali příkazy
z žil měst uniká život
a vy sami
v agonii se potácíte
a neváháte v závojích kouře ty cesty
které vás vyvedou
za světlem ...

MOKASÍNOVÍ TELEGRAF

/kee-moh-sah-bee/

+ R.K. Mawaden ukončil svou činnost na podzim minulého roku. Tím byla zakončena jeho skoro tříletá činnost. Myslím si, že roveři z Mawadenu: Logan, Willy, Tom, Miše-Mokwa a další si z tohoto období odnáší opravdu hodně a nezapomenou.

+ Na podzim proběhl II. ročník Dívčího lacrosse, které pořádá R.K. Net-no-kwa. Mimo hlavního utkání ve výše uvedené hře, proběhl i kratší soutěž a večer byl zápalen táborový oheň.

+ Z vojny oslavil návrat kamarád Shorty z Kladna náš dopisovatel Grizzly z Ostravy, spolutváře Stezky Orlich Per, odešel Žitén.

+ Na založení Chautauqui se dohodl Tom / Tchank-pee-Hotanka / a Wabimatto. Blížší zprávy o akcích tohoto woodcrafterského sdružení v příštích číslech Vatry.

+ Zúčastnili jsme se 4. výročního ohně Fort-Sillu, Kouzelné noci, chodili jsme fandit trampské hudební skupině Cestáři na řísně dlouhých cest do Malostranské besedy, líbilo se nám vyprávění hudebního kritika J. černého o písničkáři B. Dylanovi, Wabi obcházel svou "zaslíbenou zem" Třemšínsko, u Česílka v Bělčicích se konal večer poezie, písní a další vlastní tvorby, folkový večer Anýz proběhl v únoru - pro te naše kulturní vyžití v tomto období bylo opravdu bohaté.

+ Koncem února proběhl III. ročník přechodu Hřebeňů "Bílou nocí", kterého se zúčastnilo 14 kamarádů z Mawadenu, Net-mokwi a dalších pozvaných. Pochod se líbil, tentokrát proběhl ve svižném tempu, protože nebylo příliš sněhu a v sobotu se každý těšil, jak se konečně prospí - pochod se totiž pořádá v noci.

+ Děkujeme Cipískovi za linoretovou obálku Vatry a přité příležitosti prosíme o pomoc v shánění tiskařské barvy. Obálka by měla vyjít na některém z dalších čísel.

+ Příspěvky se množí, ale stále bychom něco potřebovali: víc zpráv o ochraně přírody, o všaší činnosti a další články. Čekáme!